

дошелъ до следното заключение: „Когато „азъ“ съмъ спалъ, второ едно „азъ“, нематериално, се е отдѣлило отъ мене. То е, което се е борило съ мечката. „Второто азъ“ на главатаря сжщо е напустнало тѣлото му („първото азъ“), а последното презъ всичкото това време е било въ пещерата. Това „второ азъ“ било наречено „духъ“ или „душа“.

Така вѣрватъ и днесъ много племена. Тѣ сж увѣрени, че когато човѣкъ заспи, душата му може да напустне тѣлото и да върши всичко онова, което върши и будниятъ човѣкъ. Така: душата може сама да ходи на ловъ, да се бие, да играе и пр. Нѣкои племена дори грижливо пазятъ спящия да не го пробудятъ, защото мислятъ, че съ това ще обезпокоятъ душата, която въ този мигъ е заета съ нѣщо нѣкжде.

Тѣ вѣрватъ сжщо, че когато скитащата се душа се върне въ тѣлото, спящиятъ човѣкъ се пробужда; но ако по една или друга причина не успѣе или не желае да се върне въ тѣлото, последното заспива *въчния сънь* — човѣкъ умира.

Така вѣрвалъ и нѣкогашниятъ човѣкъ. Далечнитѣ наши прадѣди преди много хиляди години вѣрвали още и въ това, че душата не умира, а продължава да живѣе и следъ смъртта. Разбира се, че до това заключение предисторическиятъ човѣкъ е дошелъ пакъ благодарение на сънищата. За да разберешъ това по-добре, азъ ще ти приведа другъ примѣръ.

Капналиятъ отъ умора ловецъ заспива дълбокъ сънь и сънува, че въ гората или нѣкжде въ полето срѣща свой близъкъ, който отъ преди много години не е вече между живитѣ, или случайно срѣ-